

Előfizetési árak:

Egész évre . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 „ — „
Negyedévre . 2 „ 50 „
Egy óra . . . — „ 85 „
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-u. 1. sz.
a kir. itélőtábla épületével
szemben,
hová az előfizetések és a lap
szétküldésére vonatkozó föl-
szólások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében.
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény
intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi föl

Télen.

Pécs, 1896. november hó 27

(* *) Hótakaró fűdi az egész országot, meleg ruhát adva imigy a Gondviselés a földben szunnyadó jövő termés fölé. Mert akármit is beszéljünk, az ország fennállásának alapját a földmivelő nép képezi, aki dolgozik s munkája eredményével fentartja, táplálja ugyszólván az egész társadalmat. Ez a jó nép nem politizál, nagyravágyás nem bántja és örömei, kedvtelése egyszerűek, szívből jövőek és megelégszik, ha meleg otthonából, szerető családjá köréből mosolyogva szemléli a hulló hópihéket, melyek minél vastagabb rétegben borulnak közös anyánkra, annál nagyobb reménység tölti el szívét a jövőt illetőleg.

Egészen más a városi ember élete, mások vágyódásai, mások az örömei; de azért nem mindenben írjuk alá a „Pécsi Napló“ hasábjain világot látott kifakadásokat, melyeket „Egyhangú élet“ cím alatt bocsát világga. Bizonyos világfájdalom vegyül bele a cikkező rezignációjába, midőn specialiter Pécs város társadalmi életére célozva azt állítja, hogy nálunk „az emberek visszavonultan, magukba zárkozva, önmaguknak élnek.“

Ha csak magáról nem veszi a cikkíró a példát, ezt az állítását határozottan tévesnek és alaptalan vádnak kell kijelentünk. Sehol a hazában nincs az a ke-

délyes, melegen érző, szépért, jóért hevülő és áldozni is tudó polgárság, mint éppen Pécssett. Ezt e sorok írója bátran állíthatja, minthogy volt alkalmá Magyarország minden jelentősebb városában nemcsak megfordulni, de huzamosabban is tartózkodni.

Következőleg sántit cikkírónak az az állítása is, mintha a pécsi állapotok viszszatetszőek volnának azoknak, akik más városból jutottak Pécsre. Higyje meg a t. cikkíró, másutt a kasztrendszer jóval magasabb válaszfalakat emel a polgár és polgár közé, mint nálunk, ahol legfeljebb csak a hivatalnoki osztályban lehet szó a rangkülönbség okozta szeparációról; de az a pécsi polgárság, mely önjerejéből, saját munkája után jutott jó módba, legfeljebb csak azokkal nem szimpátiál, akik nem ily eszközökkel tolják magukat a többi fölé.

A mi észleletünk az, hogy a pécsi társadalom nivelláló ereje nem tűri meg a feltűnési viszketegséget, a stréberizmus itt nem talál talajra, csupán a lankadatlan munka, a szorgalom, no meg a kiváló szellemi fölény az, melyivel valaki hangadóvá válhatik nálunk. Ez az, a miben Pécs elűt a többi vidéki városoktól.

Hogy a mi polgárságunk nem kedveli a zajos multságokat, hogy a vendéglők, kávéházak üresek, hasonlóképpen a színház is, ezekre a nagyjából odadobott vadakra könnyen megfelelhetünk.

Éppen a főváros jár elő a példával, ahol a hány ember, annyi osztály, hogy

nyilvános multságokban csak azok a leányok mulatnak jól, akik eleve gondoskodtak kellő táncosról; ha idegen, ismeretlen megy oda és nem költik hírét mesés gazdagságának, ha még olyan feltűnő szépség is, petrezselymet kénytelen árulni. Mivel pedig ezek a fővárosi minták legjobban találhatnak utánzásra, nem habozunk kimondani, hogy Pécssett is hasonlóképpen megy.

No már most, ha egy családnak meg van minden eszköze arra, hogy multságba menjen, miért költségeskedjék akkor, midőn csak boszankodás éri hasonló kalamitások miatt, mint a fővárosi báltermekben szoktak előfordulni. Inkább házi multságot rendeznek az ismerősök, ahol bizonyára jobban szórakoznak az együvé valók, mint a villamos világítású termekben, ahol csak parthie-vadász fiatalság enervált, blazirt tekintetét kell elviselnie annak a romlatlan leánykának, akinek még egyéb vágya sincs, mint táncolni.

A kávéházak ürességére nézve csak azt mondjuk, hogy egyszerűen nem igaz. Menjen csak a cikkíró ur egy 1—2 óra tájban bármelyik kávéházba, azt telve fogja találni. Persze, neki az volna a vágyódása, hogy az éjszakai dinom-dánomok el ne muljanak. Hja, a multság pénzbe kerül s bizony polgárságunk nagy részénél nem jó multság számba, ha drága pénzért mérget ihatik, ha a visszaszerezhetetlen időt elpazarolja, hogy másnap lankadt tagokkal folytassa a

A „Pécsi Figyelő“ tárcája

Sziv rejtelmek.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

A lemenő nap utolsó sugarait terjeszté szét a város felett, melynek utcái az évnek ezen időszakában meglehetősen üresek voltak s csak itt ott lehetett egy-egy alakot látni a félóránnyira fekvő erdő felé sietni, hol zöld fák, üde bokrok frissítik fel némileg a levegőt.

Az erdő szélén kisdud házacská állt fonnott vessző-kerítéstől övezve, mogyoróbokrok nyíltak körülötte, apró mezei virágok teljes pompájokban virultak. A kapuban nagy komondor ült, mintha várakoznék valakire.

A kapu előtti terebélyes hársfa lomb-sátra alatt ült két ifju leány; kiknek egyike vart, míg a másik ölbe tett kezekkel nézte a levegőt. Meglehetősen komor hangulat uralkodott arcukon.

Hosszu hallgatás után a varrással foglalkozó leány társnőjére pillantott.

— Min tűnődöl Aranka?

— Tordayn.

— Egészen szerelmes vagy bele . . .

— Nem tagadom. Hosszu évek során ugyszólván össze voltunk forrva, s vannak

természetek, melyeknél ez nem marad nyom nélkül. Én ezek közé tartozom. Sok jó és rossz napot töltöttünk együtt. S oly jól esett a mai viszontlátás . . .

— Nekem balsejtelveim vannak a jövő felől. Ha lehet valamit az előérzetekre adni, úgy tanácsolom, hagyj fel e céltalan szerelemmel.

Aranka hallgatott, arca halálsápadt volt, ő maga is félt a titokzatos jövőtől.

— Torday nem az az ember, kinek dolgait komolyan lehetne venni. Ő azon csélcsep, könnyelmű fickók közé tartozik, kik soha sem törődnek a holnappal, a tegnappal pedig nem emlékeznek. Udvarlásról, komoly szándékról itt szó sincs. Itt tartózkodásának más a rugója . . .

Aranka bámulva hallgatta ezt a beszédet, azután megcsóválta ébenfa hajával borított szép, nemes fejét, s égszinkék szeméből egy könnyecpet törölt ki.

— Igen rosszul vagy jelleme felől értesülve, Honoria.

— Azt hiszed?

— Minden bizonynyal.

— És én meg vagyok róla győződve, hogy vétkezes játékot űs veled; de Istenemre, velem gyűlik meg a baja, ha . . .

— Nos, miért akadsz el mondatod közepén?

— Ha vissza nem megy még ma menyasszonyához!

— Torday vőlegény? — sikoltá Aranka, s ájulva hanyatlott a zöld pázsitos gyepre.

— Légy nyugodt, Aranka! . . . Aranka az Istenért! . . .

Azonban halotthalványan feküdt tovább a fűvön.

Honoria beszaladt fivéréért, kinek gyorsan elmondta az előző eseményeket, s a félholt leányt a szoba egyik ágyára helyezték.

Kéznel levő ecettel kezdték dörzsölni gyapotrongygyal hosszában Aranka testét, meg ecetet tartottak orra alá.

Pár perc múlva jótékony meleg kezdett szétáradni testében. Az ecet maró illata gyengén megrántotta az arc izmait; a sziv is dobbant egyet-egyet; dobogása percről-percre gyorsabb, elevenebb lőn. Azután bal-karját emelte, majd jobbát mozdította meg; végre nehézkesen szemehéja is emelkedni kezdett.

Lassan-lassan eloszlott a köd elméjéről. Emlékezett rá, mit mondott Honoria Tordayról. Miért is nem halt meg? Hogy maradhatott életben? Ki volt az a kegyetlen, a ki visszaszította ebbe a sanyaru, nyomorúságos életbe?

— Hol vagyok?

— Itthon, nagynénédnél, — felelé az

munkáját, mely kenyeret ad, mely megszerzi családjának a jólétet, a boldogságot.

A családját valóban szerető családapa nem fog kávéházba járogatni éjszaka, hanem otthon marad s bizony szivesebben gyönyörködik serdülő gyermekeiben, mint azokban a füstös csarnokokban, ahol pénzt vesztegeti. Ugyanígy vagyunk a vendéglőkkel. Legtöbb polgártársunknak van otthona, ahol sokkal jobban izlik az egyszerű vacsora, mint az éttermek drága, gyomorrontó kotyvasztéka. Bizony nálunk csak az agglegények, a meleg fészket nélkülözők járnak az ő szurrogátum-otthonukba.

Színházba pedig nagyon is szeret járni a pécsi közönség. Egész Magyarországon nincs sehol oly műpártoló, zeneértő, magas műveltségű, hálás közönség, mint Pécsen. Bizonyosága ennek a mult, midőn a legjobb nevű igazgatók, a legelőbb társulatokkal fordultak meg Pécsen és soha sem bánták meg. Arról csak a jelenlegi igazgató tehet, hogy jobban látogassák a színházat: csináljon változatosabb műsort és alkalmazzon olyan szereplőket, akik kedvesek a közönség előtt. Mert bizony, ha valakinek panasa lehet társadalmunk zárkózottsága ellen, úgy azok a mi mostani színészeink. Lám, Kalmár Piroska, Balog Etel a legelőbbkelő patricius családok gyakori vendégei voltak. Mi az oka, hogy most nincs így? Gondolkozzék csak a t. cikkirő ur, könnyen rá fog jönni.

Nálunk, hála a sorsnak, amolyan „spieszbürgerizmus“, mint másutt, nem fordul elő. Nálunk mindenkinek kellemes lehet az élet, ha tud alkalmazkodni és nem vágyik mindjárt az első helyre. Egyet azonban konstatálnunk kell, hogy külön-külön valamennyien képesek volnánk hozzájárulni erőnkkel, tehetségünkkel egy mintaszerű társadalmi élet megteremtéséhez, de hát — sajnos — olyanok vagyunk, mint egy sima tüköralapra kiöntött higanycsepp. Több, apró morzsákra oszlunk, panaszkodunk, jajveszékélünk, hogy társadalmilag nem létezzünk. Pedig csak akarni

ápolgató anyóka, és megcirogatta a leány hideg arcát.

— Ki hozott ide?

— Géza.

A betegnek arca kissé felderült. Az öreg asszony barátságos szava balszam volt szívére. Tehát még felfedezett titka után is szereti őt nagynénje? Akkor hálát ad az Istennek, hogy megmentették.

Az ajtón kopogtatás hallatszott.

Géza jött. Megállt a konyhában. Anyja feléje futott.

— Jól van a kicsike, — mondá vidáman az anyóka.

Géza belépett a szobába, odasielt az ágyhoz s megfogta Aranka kezét.

A leánya görcsösen ragadta meg Géza kezét. Szemébe könny gyűlt; a élet hamisítatlan jele.

— Köszönöm, — rebegé akadozva s eltakarta arcát a vánkossal.

Géza elnézte a szenvedő leányt. Megfogta fehér kezét és szivdobogva nézett a vánkos alól előtűnt arcra. Oly szép volt a bányadt, halovány teremtés ebben a pillanatban. Sűrű fekete haja körülfogta alabastrom fehérségű nyakát, pirosodó ajkain gyenge mosoly játszadozott s enyhíté bántó arcának komorságát.

Egyszer már volt ideálja. Szentnek hitte, a kire csak távolról szabad felemelnie

kellene, az összetartozóság érzete, egy jó eszme csakhamar együvé hozna bennünket, miként egy jó delejjel össze lehet hozni a szerte forgácsolódott higanycseppeket.

Ott van a kaszinó, a polgári kör, a különféle egyesületek, lépjenek ezek a kezdeményezés terére, ha egyáltalában nem akad oly előkelő család, mely szalont rendezne be s azt megnyitva a különböző osztályokhoz tartozók előtt, oly szellemi életet teremtsen, a melynek bizony nagy hiányát érzi Pécs.

Mi bizunk hozzá, hogy ez is meglesz; de hát most végtelenül nyomottak a kedélyek nálunk is épp úgy, mint másutt. A politikai küzdelmek utóízét érezzük, azét a gyalázatos politikáét, mely elválasztotta a mi polgárságunkat is egymástól. Hja, ha nem űztek volna államférfiaink olyan csufot a népképviselői alkotmányból, midőn nem a nép, hanem az osztrák pénz és szurony választott, akkor talán kisebb volna a gyűlölet azok ellen, akik ezt a nyomorult rendszert támogatták.

Hisz a szerencsétlen Lengyelország utolsó képviselőházában nem űt annyi muszka bérenc, mint a mennyi osztrák pénzen megválasztott képviselő ül a magyar parlamentben. A nemzet közvéleménye némán kénytelen tűrni ezeket az állapotokat s bizony gyászolni, nem mulatni való kedve van. Segítsen ezeken az állapotokon a „Pécsi Napló“ t. cikkzője, s akkor — higgye meg — olyan mulatságot csapunk, a minőt még nem látott a vén Mecsek.

H i r e k.

Pécs, 1896. november hó 27.

A mai cselédek.

— Tragikomédia I felvonásban. —

SZEMÉLYEK:

Jarányi cselédszerző.

Juci

Böske

Etel

Blau bankárné

Engelhorn fűszeresné

Fuchs borkereskedőné

hely nélküli cselédek.

cselédet keserő asszonyok.

szemét. Áhitattal szemlélte őt mindenkor, s mint minden gyerekember, ő is arról ábrándozott, hogy valaha az övé lesz. Ábrándozásából durván szakította ki a göromba élet. Egyszer csak azt hallotta, hogy a leány menyasszony.

Azóta nem szeretett több leányt. Repkedett lepkemódra, virágról virágra; de csak a színöket bámulgatta, mézőket nem ízlelte meg.

Az első szerelem emléke csak velünk hal meg. De az az első szerelem, mely az igazi.

Melyik az igazi? Bajos azt megmondani.

Álmodunk szépeket, minőt csak gyermek képes álmodni, soha sem létező világokról. E világokban feltűnik egy tündér képe, lenge, átlátszó fehér ruhában. Termete hajlatag, mint a vízi lilium, melyet a berki tó partján, arca rózsaszínű, mint a vad szegfű, melyet a mezőn téptünk, szeme kék, mint az éjben csókolódzó nefelejts, ragyogó, mint az est hajnali csillag, mely fényével háttérbe szorítja a többi, haja fekete, mint a gyászlepke színe.

Gyermekjáték, álom volt; nem szerelem.

Azután csapodár módra vetjük magunkat egyik másik csinos arc után. Tetszik mindegyik, de egyik sem különösen.

Jarányi: (Monologizál.) Ez már mégis csak sok, amennyit veletek boszankodnom kell. Kín egész életem! tegnap az asszony, ma a cseléd jön panaszra, amaz a cselédet azidja, emennek az asszonya ellen van kifogása, ha pedig egy istenadta nap mindkettőtől megszabadulok, jön a rendőrség és kezdődik ismét a herce hurca. Hajam szürke, szakálom ősz, homlokom redős, hangom gyenge, lépteim bicegők a sok boszuságtól, melyet miattatok minden áldott nap áldatlan óráiban el kell tünnöm!

Juci: No nem ártott meg annyira a boszuság!

Böske: Egy emeletes házért én is boszankodnék!

Etel: Még ő beszél! hisz ő szegődött el bennünket a rosez asszonyokhoz, kik kizsekiroznának bennünket az életből is.

Böske: Pedig jól esik boszantani a rossz asszonyokat.

Jarányi (közbedörög): Jó cselédnek jó az ura!

Juci: Jó az ura, de nem az asszonya! (Belép Blau bankárné Engelhorn fűszeresné és Fuchs borkereskedőné társaságában.)

Jarányi: Szolgálhatok!?

Blau: Szobaleányt keresek, ki...

Jarányi: Szolgálhatok ilyenekkel... Juci, Böske, Etel a nagyságák szobaleányt keresnek.

Juci (végignézi Blau bankárnét tetőtől talpig, majd megvető mozdulatot tesz): Ilyen asszonyho', ki ilyen magasan hordja orrát és szemüveget visel, nem állok szolgálatba!

Böske (Engelhornéhoz): Én beállnék szolgálatba, de mielőtt másról kérdezném, tudnom kell, vannak-e gyerekek a háznál?

Engelhornné: Igenis vannak, tartsa meg őket az Isten!

Böske: Fiu vagy leány?

Engelhornné (ki igen muzsikális, énekelni kezd): Mi köze hozzája, Térjen a dolgára, Alázatos szolgája!

Böske: Csak ne legyen az asszony mindjárt olyan göromba, igenis, az én gondom ez, a leányok után majd nekem kell mosnom, no meg aztán, ha fiu nincs a háznál, nem is állok szolgálatba.

Engelhornné:

Van nekem fiam is, lányom is,

Othon is, kettő pedig férjnél is.

Is, is, is.

Böske: Hány évesek a fiúk?

Hanem van egy pillanat életünkben, nem érezzük, hogy egy titkos érzelem szála mikép gomolyodik szívünkbelől s nő hosszabbra és hosszabbra, mint a pók testének nedve, s fon hozzánk lassan egy más teremtést, létünk kiegészítőjét. A mit ez érez, mi is megérezzük; ha bántják, minket bántanak, ha örül, mi is örülünk: mert a lelkünket egybekapcsoló kötelék olyan, mint a pók hálója: saját vértünkbelől került. Azért fáj annyira, ha meg kell oszlanunk. Ezer meg ezer szál szakad szét, ha elválasztanak bennünket. Minden szál szívünk egy csepp vérével tépi ki. Oh, ez a seb nem gyógyul meg, más nő bár hány ezer csókjától sem. Egyszerre csak egy csókot adhat a nő, s míg behegeszti csókjával az egyik sebet, mellette felfakad a másik s ujra vérzik, vérzik szüntelen.

Ez az első szerelem, a melyhez mi viszatérünk, de a mely, ha egyszer elvezett, nem tér vissza többé soha, soha...

Ugyanez a szerelem ébredt Géza szívében Aranka iránt.

A leánya felgyógyulása után egy napon, ugyanazon hársfa alatt, hol a lelket rendítő jelenetnek volt szemtanuja Honoria, beszélgettek Aranka és Géza.

— Szeretem. Még nem ejtettem ki e szót oly igazán, mint most. Szeretem régóta s szeretni fogom mindig. Hiszünk egy Istenben. Erre az Istenre esküszöm, hogy igaz, a

Engelhornné: Tizenkettő, tizenhárom, tizennégy . . .

Böske: Ilyen gyerekből még nem kérek! Jó napot!

(Engelhornné ajultan összerogy.)

Etel (Fuchsinnéhoz.) Önnek is szüksége van asszonyom cselédre?

Fuchsinné: Igenis van.

Etel: Én elmennék Önhöz, de kérdem, mit kapok reggelire?

Fuchsinné: Theát vagy kávé.

Etel: Theát és kávé két kávéval! Hát uzsonnára?

Fuchsinné: Szalonnát vagy vajás kenyeret vagy gyümölcsöt, a mi éppen van.

Etel: Szalonnát és vajás kenyeret és mindent, a mi van. Hát vacsorára?

Fuchsinné: Maradékot az ebédből vagy kávé, vagy gyümölcsöt.

Etel: Ez már elég, maradékot az ebédből és kávé két kávéval és gyümölcsöt.

Fuchsinné: De most kérdezem. Mihez ért? Tud takarítani, szobát felkefélteni, tisztán törölgetni, szervirozni, ha vendégeim vannak, reggel cipőt, ruhát tisztítani, ebéd, vacsora után a szakácsnénak segíteni a mosogatásban?

Etel: Mindent el fogok végezni! hisz voltam már a főispánnál Debrecenben, van bizonyítványom az egri érseki helynök ur Ó méltóságától, 2 két évig szolgáltam Szalántán a jegyzőnél . . . de a földelget majdnem elfelejtettem, szabad szeretőmnek a házhoz járni?

Fuchsinné: Ezt nem engedhetem meg, felnőtt leányaim vannak!

Etel: Nem baj az nagysága! Nem félttem én trombitásomat a nagyságos kisasszonyoktól!

(Fuchsinné ajultan összerogy! És mialatt Járányi a telefontól csöngtet, hogy orvost és három elájult asszony férjét hívja, a függöny legördül.)

Stella.

Naptrend 1896. november 28-án.

Naptár: szombat, nov. 28. — Róm kath.: — Prot: Szombat. — Görög-kel. (nov. 16.) Mátyás. — Zsidó: 8. Vajszchev. — Nap két 7 óra 7 perckor; nyugszik 3 óra 55 perckor. — Hold két éjfélikor; nyugszik délután 22 perckor. — Hold utolsó negyede 3 óra 44 perccel reggel.

Időjárás: hőméréklet 1 Celsius fok hideg; légnymás 145. — Kilátás a központi meteorológiai

mit mondok. Itt, a természet oltáránál kérem meg: legyen feleségem! Nekem nyugodt, boldog élet kell s ezt csak ön adhatja meg . . .

Aranka egészen megzavarodott. Sokáig küzdött, hogy mit feleljen Gézának. A meglepetés, melyet Géza hirtelen vallomása keltett benne, nem birt szavakat adni ajakára. A fiatal ember aggódalmasan várta, hogy megszólaljon.

— Ne kérjen tőlem választ . . . én boldogtalan vagyok, nem akarom, hogy más is az legyen mellettem.

— Ne tépje szét reményemet! Hová akar tehát menni?

Aranka kinyújtá a kezét s az apácázárda felé mutatott.

— Ne mondja ki e kegyetlen szót! — esengett Géza.

— Ott az én helyem — felelt a leány.

— Az élők temetője.

— Nem vagyok-e én is élő halott?

— Nem, ne tegye!

— Most már késő! . . . Nem tudok többé szeretni! . . . nem tudok . . . nem . . . nem . . .

— Mehetünk! — mondá Aranka elszántan.

Megindult a menet. Együtt mentek a kolostor ajtajáig Aranka, Honória, Géza és az öreg anyóka.

Becsengettek.

Megnyílt a kolostor ajtaja.

— Maga . . . ! Föglér Dezső.

intézet jelzése szerint hűvös, szeles idő délen és nyugaton csapadék várható.

Színház: „Angot.”

— (Advent.) A jövő vasárnapval kezdődik a róm. kath. egyház adventi időszak. Ez időszakban, mely karácsonyig tart, naponként tartják az ugynevezett hajnali miséket, a roratókat, melyek vasárnap reggel 6 órakor tartatnak először egy a belvárosi, mint a budai külvárosi, a ferencrendi és irgalmasrendi templomokban.

— (Iparosok a királynál.) A millenáris kiállításon résztvevő iparosok százas küldöttsége tegnap tisztelgett — mint jeleztük is — a királynál. A küldöttségben a pécsi iparosok képviselőiben Zárny Károly dr., kereskedelmi és iparkamarai titkár és Litke Ernő vettek részt.

— (Esküvő.) Tamásiban e hó 24 én tartotta menyegzőjét a baranyamegyei közigazgatás egyik fiatal, jeles tagja, dr. Buzás László, mohácsi szolgabíró, a tamási hölgykoszoru egyik kedves, rokonszenves tagjával, Barbacsy Blanka kisasszonnyal. A nagy asszonyi tisztet Fürgedi gazdasági ispán neje, Orosz Lajosné teljesítette. Násznagyok dr. Dragics Imre megyei tiszteletbeli főorvos és Buzás Alajos barcsitepi m. kir. posta és táviradafőnök voltak, nyoszolóleányok pedig Mányoky Irénke, Sárrika, Matuska nővérek és Fejős Emma kisasszony Szegzárdról.

— (Halálozás.) Nagy részvétet keltő halálhír érkezett Pécsre. A hir Mülherr Alajos, volt szállodatulajdonos és házbirtokos elhalálozását jelenti Szabadkáról, hová Mülherr éppen tegnap érkezett meg Nagyváradról, sógora Petrovich Ferenc kanonok temetéséről. Otthon rosszul lett s csakhamar beállt a halálközdelem, mely a mostanában már gyakran betegeskedő ember életét befejezte. Mülherr pár héttel ezelőtt járt Pécsen, mikor szabadkai szállodáját eladta s az a híre járt, hogy Pécsre jön lakni. Halála nagy részvétet keltett mindenütt pécsi ismerősei körében.

— (Panama Kaposvár.) A „Kaposvár“ legújabb száma írja: „A város házában ismét egy oly dolognak jöttek a nyomára, mely azt a gyanút kelti, hogy egy jelentékeny összeg el van aikkasztva. Értesülésünk szerint a Cigli-féle korcsmaház megvétele alkalmával Németh Iguác volt polgármester felvett a fogyasztási adópénztárból 615 frtot, hogy azt mint óvadékot tegye le az árverésen. Mikor aztán a vételért ki kellett fizetni, akkor felvette az egész vételért, nem számítva le az óvadékpénzt sem, s ezt azzal indokolta, hogy a 600 frt a vétel után kincstári százalékra lesz fordítva. A százalék azonban kifizetve nem lett; s miután azt most keresi a pénzügyigazgatóság, a hiányra is most jöttek rá. A dolog még tisztázva nincs, hanem kutatják a számadásokat, vajjon azokban nem találják-e meg, hogy a 600 frt hova lett fordítva. Miután ezt az ügyet a közönség körében nagy érdeklődéssel tárgyalják, nagyon kíváncsok volna, ha a városnál mielőbb végeznének a számadások átkutatásával, mit — miként halljuk — az is megnehezít, hogy az erre az ügyre vonatkozó akták egy része is nyom nélkül eltűnt.”

— (Menetrend változás.) Az államvasutak igazgatóságától vett értesülés szerint a baranya-szt.-lőrinc-nasici vonal jelenlegi menetrendje december 1-től kezdve, az alábbiak szerint fog megváltozni: Baranya-Szt.-Lőrinc és Nasic között mindkét irányban egy-egy tehervonatot fognak személyszállításra berendezni. Ez az új vonat Baranya Szt. Lőrincről — csatlakozással Pécs és Barca felől — d. c. 9 óra 15 perckor. Szlatináról pedig — csatlakozással a déli vasut felől — d. u. 12 óra 52 perckor fog indulni és Nasicra d. u. 3 óra 38 perckor fog érkezni, hol Essék felé csatlakozást fog nyerni. Az ellenkező irányban az új vonat Nasicról — csatlakozással Bród, Pozsega és Essék felől — d. u. 4 óra 40 perckor, Szlatináról pedig — csatlakozással a déli vasut felől — este 8 óra 19 perckor fog indulni és B.-Szent-Lőrincre éjjel 11 órakor fog érkezni hol Budapest felé csatlakozása lesz. A jelenleg Nasicról d. u. 3 óra 45 perckor induló vonat Nasicról — csatlakozással Bród és Pozsega felől — d. u. 1 óra 27 perckor fog indulni, Szlatinára d. u. 4 óra 21 perckor fog érkezni, hol a déli vasut felé csatlakozást nyerend és B.-Szent-Lőrincre este 6 óra 56 perckor érkezik, hol Pécs és Barca felé csatlakozást fog találni. A B.-Szt.-Lőrincről d. u. 3 óra 50 perckor induló egyes vonat már d. u. 3 óra 43 perckor fog indulni és Nasicra 30 perccel korábban fog érkezni.

— (Sziwtelen anya.) A Petresselyem-utca lakói között már napok óta nagy felháborodással tárgyalták, hogy az egyik lakó a gyermekét éppen nem részesíti a kellő anyai szeretetben, hanem sziwtelenül eldobja magától s nem tartja a lakásában, de a fűkamrába zárja s oda ad be neki ennivalót, hogy éhen ne haljon. Ez a felháborodás anyaira ment végre, hogy fülébe jutott a rendőrségnek, honnan tegnap délután ki is mentek a Petresselyem-utca 6 számú házba az ügyeletes rendőrbíró és a tiszti orvos, hogy utána nézzenek a dolognak. És csakugyan ráakadtak egy fűkamrában egy 10—12 éves hülye fiúra, aki oda volt bezárva s ott feküdt egy párnán, a hidegben. A fiú özvegy Győri Lajosné, a ház egyik lakónőjének, Béla nevű gyermeke, aki születésétől fogva hülye s már több ízben volt a kórházban is. Minthogy azonban anyja elég tehetős arra, hogy gondot viseljen reá, a kórházból hazaküldték. S a sziwtelen anya így gondosta a szerencsétlen gyermeket. A rendőrség az esetről jegyzőkönyvet vett fel, a fiút pedig tegnap 5 órakor beállították ápolás végett a városi kórházba.

— (Házi hangverseny.) Szép számú közönséget vonzott tegnap este a jótékony négyzet helyiségébe a Pécsi zenekedvelők egyesületének hangversenye. A hangverseny érdekessége valóban megérdemelte ezt a nagy látogatottságot, mert zenekedvelőink tegnap este valóban fényes műsort produkáltak. Első szám volt Beethoven Triója, melyet Szánthó Etelka urhölgy songorán, Zoller Nándor gondokán és Girardi hegedűn adtak elő, a lehető legnagyobb gyönyörűséget szerezve a kitűnő technikára valló precíz összjátékkal a hallgatóságoknak. A máso-

dik szám nem kevésbé érdekes volt, mert Kindl Gizella urhölgy énekelte Thern K.-tól „A róza” és Mozarttól a „Wiegenlied” című dalokat. Ugy a remek éneklődés, mint Szánthó Etelka urhölgy díszkrét zongorakisérére annyira megnyerte a közönség tetszését, hogy a tapavihar addig meg sem szűnt, míg Schmidt doktor egyik szép dalával nem toldotta meg előadását Kindl Gizella urhölgy. Majd ifj. Antal Gyula adott elő cello-szólót, Eckhardt Antal zongorakisérére mellett s végül Gilet gavotteját játszotta a vonós zenekar s ezzel a minden tekintetben sikerült házi hangverseny véget ért.

— **(Pótvásár.)** A kereskedelmi miniszter megengedte, hogy Kaposvár városában jövő hó 16-án pótvásár tartassék.

— **(Új marharakodó állomások.)** A magyar államvasutak kezelése alatt álló kaposvár-fonyódi helyiérdekű vasut vonalán Somogyvármegye területén levő Somogyvár, Pusztaberény és Öreglak állomásokat a vasuti marharakodó állomások közé felvették.

— **(Ellopott lud.)** A szigeti országot egyik háza udvarán az éjjel tolvaj járt. A kerítésen mászott be az udvarba s a bezárt ólból egy kőverre hizott ludat elemelt. Mikor a lopást reggel a tulajdonos észrevette, azonnal jelentést tett a rendőrségnél a tolvaj nyomozása végett. A rendőrség meg is indította a nyomozást, azonban még ez ideig nem került meg az ellopott lud és a legnagyobb valószínűség szerint nem is fog megkerülni, mert eddig már bizonyára jóféle paprikás alakjában föl a tolvaj konyháján.

— **(Hó.)** Az éjjel végre beköszöntött az első hó után az igazi, nagyobb szerű havazás, mely reggelre fehérre festette az utcákat és házakat. S bár csonttá fagyott rögökre esett, még sem maradt állandó, mert az enyhe idő miatt csakhamar olvadni kezdett, különösen a járdákon és kora délelőtt már locs pocs volt a szép, tiszta fehér hó helyén. A házak tetején, fenn a magasban, azonban érintetlenül maradt és fehérre tette a világot s ha a havazás gyakori lesz, fehér karácsony fog ránk jönni.

— **(Megtámadott községi bíró.)** Bán Jánosné Kaska Zsófia, magyarpeterdi lakosné, kihágást követvén el, a községi bíró feljelentette a pécsi szolgabíróságnak. Ez ügyben a tárgyalást tegnapi tüzte ki Vaniss Sándor, főszolgabíró s meg is jelentek a szolgabírói hivatalban úgy a községi bíró, mint a bepanaszolt asszony férje, csak maga az asszony nem jött el. Kimaradását azzal mentette az ura, hogy azért nem jöhett, mert a „tehenük borjazik” s arra kell neki vigyázni. Erre a főszolgabíró megbizta a községi bírót, hogy nézzen utána, vajjon áll-e az ok, melylyel az asszony kimaradását menteni akarják. A községi bíró mikor hazament, két esküdt kíséretében meg is jelent Bánéknál, hol az asszony rátámadt és otthagya a tiz körme nyomát az arcán. A bíró mindennek dacára kinézett az istállóba s megbizonyosodván a dolgról, el akart távozni. Erre az asszonyra rászólt az ura:

— Ott az az ásó, mért nem vágod fejbe vele?!

Az asszonynak se kellett több, felkapta az ásót és fejbevágta vele a bírót úgy, hogy

annak fejét és arcát mindjárt elfutotta a vér. A megtámadott bíró ma délelőtt jelentette az esetet a szolgabíróságnál s a rabiátus asszonynyal ez ügyben majd a törvényszék számol.

— **(Csőd.)** A pécsi kir. törvényszék, mint csődbíróság, özv. Litsmann Ignácné Schlesinger Gizella, máriakémeti bejegyzett kereskedő ellen a csődöt elrendelte. Csődbiztos Bogya Pongrác, kir. törvényszéki bíró; tömeggondnok Egrý Dezső dr. pécsi váradí, helyettese Egrý József, pécsi ügyvéd. Igénybejelentési határidő december 31. Felszámolási határnap jövő évi január 11.

— **(Betörők garázdálkodása.)** Betörők garázdálkodtak tegnapelőtt éjjel a magyarsórosi szőlőkben. A betörők többen lehettek, de nem jártak sehol se szerencsével, mert nem bírtak többre menni két pince feltörésénél s ezekben sem találtak semmi értékes elemelni valót. Ugy látszik, a második pincének mikor felszedték a zsufpedelét, megijedtek valamitől, attól tartottak, hogy észreveszik őket, mert tovább nem folytatták garázdálkodásukat. A minden siker nélkül járt betörők, a legnagyobb valószínűség szerint, csavargó suhancok voltak, a kik így akartak egy kis pénzmagra szert tenni. De hiába.

— **(Megszökött tolvaj leány.)** Lesko Margit, szerencsi születésű szolgáló, tegnap este meglopta a gazdaasszonyát. Míg az asszony bentjárt a városban, ő felforgatta a ruhásszekrényeket s vagy husz forint értékű ruhaneműt magához vevén, odább állt. Elvitte magával a cselédkönyvét is, bizonyára azért, hogy azzal igazolja magát egy szebb vidéken. A megszökött tolvaj leány még eddig nem is került kézre.

— **(A szórakozott.)** Hát biz az megtörtént szegénynyel. Nem is éppen csodálni való dolog. Hiszen szerelmes volt, de nagyon. A szerelmes emberekkel pedig sok minden megesik, még az is, hogy szörnyen szórakozottak. Miért lett volna éppen ő kivétel? Hanem dacára annak, hogy szórakozott volt, az éjjel eszébe jutott, hogy illenék ő neki éjjeli zenét adni, hadd álmodják szépeket. Fogott is valamelyik kávéházban egy banda cigányt s lábujjhegyen lopóztak az ő ablaka alá. Lágyan, édesen hangzott a nóta, még a hold is irigykedve nézett le arra a bizonyos ablakra. Elhangzik az első, második, majd a harmadik dal, míg végre — nyilik az ablak s egy tisztes matróna harcias hangon adja tudtukra: „Vigyen az ördög benneteket, hiszen nincs én nekem leányom, magam meg már öreg vagyok ilyesmibe!” Mintha leforrázták volna a szerelmes Rómeót, homlokára üt s eszébe jut, hogy szive bálványá tizen-négy nappal előbb — öt házzal odább hurcolkodott. Ő is odább állt aztán Fáraó fiával egyetemben s néhány perc múlva, az igazi ablak előtt szólt a nóta lágyan, édesen.

— **(Felöklelte a tehen.)** Könnyen végzetessé válható szerencsétlenség történt tegnap a Telegér-pusztán. Egy fiatal borjas tehenet hajtott ugyanis be a pusztáról Kneli Lázár, fiatal béresgyerek, Szóked községbe, mikor az uton valamitől megdühösödött és nekirohant a gyerekeknek. Az először botjával akarta a dühös állatot elverni magától, de

nem sikerült neki, mert az rárontott és szarvaira kapván, a levegőbe dobta. Aztán neki rohant és meg akarta taposni, azonban szerencsére arra jött két szókedői lakos, a kik a dühös állatot elverték a fiúról s azt megszabadították a nagyobb veszedelemtől. Így is fogja egy darabig az ágyat nyomni, mert a tehen szarvával több helyen megsebeszte.

— **(Tűz.)** Dezső János, karancsi lakos háza f. hó 25-én kigyuladt és tetőzete teljesen le is égett. A kár 386 forintot tesz, de a leégett tető 250 forintra biztosítva volt. A tűz keletkezésének oka ismeretlen.

— **(Bortolvajok.)** Ambruszt György, németmárok lakos pincéjét a napokban feltörték s onnan 18 forint értékű bort elloptak. A lopás bejelentése után a csendőrség megtette a nyomozást a bortolvajok kézrekerítése iránt, de eddig még sikertelenül.

— **(Leégett pajta.)** Borbél Sándor keői lakos pajtája a napokban kigyulladt és le is égett. A kár 250 forintot tesz ki. A tűz keletkezésének oka ismeretlen.

— **(Jó fogás.)** Jó fogást tettek derék csendőreink a napokban, elfogván egy asszonyt, kinek megrögzött szokásává vált a tolvajlás. Ugyanis Titzl János németbolyi, Kellert Lajos és Kellert Dömjén, mohácsi, továbbá Albert József baranyamostori lakosoktól mostanában egyremásra tűnt el hol egy, hol más ruhanemű. A lopásokat végre is feljelentették a csendőrségnek és onnan meg is indult a nyomozás a tettes kipuhatólása iránt. A nyomozás eredményre is vezetett, mert a tolvaj Mórahauser Henrikné személyében kézre is került. Az elfogott asszony a lopásokat beismerte; nála az ellopott ruhaneműk meg is találtattak. A tolvaj asszonyt átadták a dárdai járásbírósnak.

— **(Kiváncsi betörők.)** Grosz Károly, turonyi lakos magtárát a napokban feltörték. A csendőrség megindítván a nyomozást a tettesek kézrekerítése végett, sikerült is azokat elfogni Trek János, Daka Demjén, Soós József és Sarkándi Sándor odaváló lakosok személyében, a kik a betörést elismerték ugyan, de azt vallották, hogy csak ezért hatoltak be a magtárba, mert ott a hórdokat akarták megnézni. A betörők nem is vittek el semmit a magtárból, kíváncsiságukat azonban mégis megbánják s lakolni fognak a betörésért. Át lettek adva a siklósi kir. járásbírósnak.

— **(Pécsi tanuló dícsősége.)** Visnya Aladár, aki a f. év júniusában végezte be a pécsi reálisiskolában tanulmányait, innét a műegyetemre került. Mint Budapestről írják lapunknak, nevezett, aki pécsi tanuló korában is egyike volt a legkitűnőbbeknek, a matematikai szakból kitűzött versenytételen száz forintos pályadíjat nyert. A milyen jól esik nekünk egy idegenbe került pécsi fiatalember sikeréről hirt adnunk, épp oly szívesen írjuk meg azt is, hogy a jövő év elejétől kezdve Visnya Aladár a legmagasabb, 500 frtos állami ösztöndíjat nyerte el, amire csakis kiváló szorgalmával szolgált reá. Visnya Hekinger tanárnak volt tanítványa és mindenkor büszkesége.

— **(Egy öreg tanító nyomora.)** Lesajlott a képviselő választás s már van utónyoma a bossznak Arányos községben. Ugyanis az ottani kántortanító irásban felszólította a község biráját, hogy szedje be fizetését, mert különben éhínségnek leend kitéve. A bíró, nem tudjuk honnét vett magának annyi bátorságot, hogy ily szavakkal válaszolt a tanító levele hátlapján: „Ha tudott Ugronpárti képviselőjelöltre korteskedni, (amit azonban nem tett, csak arra szavazott) hát szedje be fizetését, én be nem szedem.“ Hősködő szavait így fejezte be: „Ezen levelemet a főbíró urnak is megmutathatja.“ Mit szól erre a főbíró ur? Reméljük nem fog hallgatni!

— **(A hideg jelei.)** A mai erősebb hideg jelei a piros fülek voltak. A szerelmi és egyéb esetekben csak a fülig szoktak elpirulni, a pirulásnál a fül az a véghatár, a melyen túl csak a legmerészebb írók mernek menni. Hanem van idő, a mikor a fülek is belemennek a pirulásba, vagy talán helyesebben, a pirulás megy át a fülbe: a tél és hideg ezer poétikus dolga között ez a legpoétikusabbaakhoz tartozik; természetesen nem a nagy és elő álló fülek, mert ezeken a legnagyobb pirosság se segít; hanem azok a kicsi, szabályos fülek, a miknek colorit-jával semmi se versenyezhet. Így mostanában, a mikor a magas Medici vagy Stuart-gallérből ki-kibukkan egy kis enni és harapnivaló pirosság, a mely a szőke haj háttéréhez ép oly gyönyörűen illik, mint a feketéjéhez,

vagy a mikor az egész fül teljes rózsaszínű imponáns mivoltában ragyog elő, gourmand legényemberek szemének bő táplálékot nyújt a hideg szél, a melynek egyébként alig van jó tulajdonsága. Főlöleleges ilyenkor gyémántos, korallós függőket a fülbe tenni; remek ékszer ekkor maga a fül; ha egyébként csak alkatrésze a szépségnek, most, a mikor az arcot is felülmulja festő pirosságban, maga a szépség. Aztán még egy tekintetben is szebb a fül piros színompája, mint az arcé; mert ez lehet mesterséges és kendőzött pir, az meg a valódi természetes szín, a miben a hideget és a csipős szelet a világ semminő pirosítója utól nem eri.

— **(Meghíusult lopás.)** Kelő Veronika gyóni lakosnőt a mai piacon egy ismeretlen leányzó meg akarta lopni. Éppen akkor nyult bele kosarába, mikor az letette maga mellé, s ki akart onnan csenni egy vadonatúj fejzevaló kendőt. Az asszony azonban észrevette, a mire a tettenért tolvaj elfutott. És sikerült is neki utat vesztetnie, mert nem foghatták el.

— **(Az egyévi önkéntesség és a vármegyei szolgálat.)** Figyelemre méltó határozatot hozott legközelebb a belügyminiszter egy főispánnak amaz intézkedése folytán, melylyel egyik közigazgatási gyakornokot egyéves önkéntesi tényleges szolgálatra történt berendelése folytán közigazgatási gyakornoki állásától véglegesen fölmentette. A miniszter föloldotta ezt a főispáni intézkedést azzal a megokolással, hogy

az egyéves önkéntesi szolgálatra történt behívás nem szolgálhat okul a vármegyei szolgálatból való elbocsájtásra, sőt a csak ideiglenes fölmentésnek sem lehet elegendő és méltányos alapja, ha az illető teljesen eleget tett időközben a kinevezése alkalmával kikötött feltételeknek.

— **(Vadászat.)** A vadász ember ezen vedélyét valóban nem képes megfékezni semmi: még az időjárás viszontagságai sem. Dacára a sötét, lucskos időjárásnak, a héten is több helyen tartottak Somogyban erdei hajtó és körvadászatokat. Valóban fejedelmi élvezet lehet átásva dideregni a resulákban és a mezők puha talaján gyalogolni, hol a barátságos sártól mássásra sulyodik a vadászcsisma. A vadászatok mindennek dacára igen eredményesek, mert az idén főképp fácány igen sok van a jobban gondozott resulákban és remizekben.

Alkalmi vétel túlhalmozott raktárnál fogva mindenféle tárgyak egész külön csoportban u. m. valódi ezüst és china ezüst, consolidizek, serlegek, korsók, faldiszek, irókészletek, kenyérkosarak, tortalapok, gyertyatartók, szivar, szivarka dobozok és szipkák stb. mélyen lezállított áron, de azért a tárgyak mégis művészies kivitelben kaphatók Schönwald Imre ékszergyárosnál Pécsen Király (főutcza) Hattyu épület.

— Hát akkor miért akarod mindenáron annak az embernek a lakását megtudni? Miért vert le annyira az a hir, hogy elvesztettem a nyomát?

— Magam sem tudom. Egyre arra a szerencsétlen fiatal asszonyra gondolok, akihez hasonló szépet vajmi ritkán láttam. Vitracnak kell valamit tenni, mert ő reá nehezedik egész sulyával ez a tragédia. Ha a szálamraméltó áldozatot meg akarja boszulni, üldözze ő a gyilkosát.

— Igazad van; ne fujd másnak a kását, mert megégetheted a szádát. Különbö az sícs kizárva, hogy tévedtél s nincs nagyobb dolgról szó, mint egy ostoba tréfáról. Az a remete és malommunkás, akiket az álarcosbálon láttunk, mindössze annyiban hasonlítanak a Café Americain két gyanus vendégéhez, hogy azok is, ezek is óriási termetű férfiak. Még ha az egyik csakugyan férje volna Vitrac barátnőjének, az sem teszi bizonyossá, hogy ő volt a feleségének gyilkosa. Ne beszéljünk hát tovább erről a szomorú históriáról, hanem lássunk hozzá a reggelihez! Azt hiszem, hogy ha reggeliztél is már, azért velem tartasz.

Gyorsan, mint mindig, öltözködött eközben Cavaroc s az utolsó szavak elhangzása után már készen is volt, hogy lóratúljon.

Jonville még mindig izgatott volt, sokkal izgatottabb, mint a milyennek látszott. Irigykedve nézett barátjára, a kinek nyugalmit meg nem tudja zavarni semmi sem s olyan jó étvágygyal falatozott, mintha nem történt volna meg a borzalmas kaland.

A kapitány hamarosan villára szurta a kotelette utolsó falatját is, a bordeauxi borból még egy pohárral

nagy barátja volt a vigésagos szórakozásoknak, melyeket két kézzel kínált Páris a fiatal embernek. Kedvence volt az asszonyoknak, majdnem minden napra esett egy-egy friss hódítás a társadalom minden rétegéből, hanem azért habozás és bánkódás nélkül vonult volna eskadronja élén az ellenség ellen. Még sokkal fiatalabb volt, semhogy a hetvenévesek nagy háborujában részt vehetett volna s ha vágyakozott a megtorlásra, annak az óhajlásának nem pusztán a hazafiság volt a forrása, hanem, mert a csatamező változatos napjai után áhított.

Apja, aki dragonyos ezredes volt, Gravelletnél elesett a poroszok elleni küzdelemben. A fia meg akarta boszulni apja dicsőséges halálát, aki tekintélyes vagyonán kívül, még szilárd jellemét és vaseszségét is fiának hagyta. Ezen becses tulajdonságoknak azonban — nagy sajnálatára — csak az asszonyok körül vehette hasznát.

Dél már elmúlt, mikor az öltözködéshez fogott, magában jól kiteremtettéve Jouillet, akit a lustaságáért okozott. Vigasztalhatatlan volt, hogy a hadiiskolában elmulasztotta az előadást. Pereze, már késő bánat volt. Mit volt mit tenni, elhatározta, hogy reggeli után sétalovaglást tesz, mert fejében még mindig savarosan gomolyogtak a gondolatok. Csöngetett a groomjának, akit még az agenaisi birtokáról hozott magával.

A gascognei, a ki nem kevésbé volt ravasz és ügyes, mint egy benszülött párisi, nagyon hasznavehető fickónak bizonyult, a kire a kapitány a konyháját és szerelmi ügyeit is egész bátran rábízhatta.

Miután Cavaroc tudta, hogy egy esztendő leforgása

Művészet, irodalom.

○ **Az öreg.** A pécsi közönség egykori kedvencének, Follinusz Aurélnak vigjátéka szintűl töltötte meg a nézőteret; azonban kénytelenek vagyunk a legjobb akarat mellett is kijelenteni, hogy a darab összehalmozott szellemességei dacára, hidegen hagyta a mi közönségünket. Már-már a mosolyra nyílt ajkak habotába akartak kitörni, s minduntalan lehetett várni a tapsvihart, de hát bis az elmaradt. Rossz nyelvek azt mondják, hogy a kitörő tapsokat mindig Fűredi megjelenése akadályozta meg, a ki tegnap esetlenebb volt, mint bármikor. Magának a darabnak meséje alig van. Amolyan Pailleton féle utánszás akart ez a darab lenni; perase hogy ide szükséges lett volna, hogy a szerző azt a tulságos sok szellemeakedési fölősleget kellőleg eloszassa, a mi csak ugy lett volna lehetséges, ha már ő maga is megemésztette volna előbb azokat. Így azonban a darab Gallimathias-szerű quodlibet, a vezetőfonalat nélkülözi, exozicziója nincs és a kifejlet bosszantó. Rélay Kálmán magánzónak (Somogyi) két felnőtt gyermeke van, a mi azonban legkevésbé akadályozza, hogy a legnagyobb könnyelműséggel adósságot adósságra halmozson, melyet majd gyermekeinek kell kifizetniök az anyai jussból. E mellett csélesap, minden szoknya-suhogásra izgalomba jön elernyed szive, sőt mi több, szeretőt is tart. A gyermekek meg akarják házasítani a papát, a mi azonban csak két felvonáson

keresztül végigszenvedett gyötrelém után lehetséges, a midőn nejevé teszi a család egyik távoli rokonát Szegfy özvegyét. (Angyalilus) Az epizód-alakok tulong-tul alkalmasvák, s külön-külön talán mindegyik kabinet-alakításra való szerepet nyújt, de együttvéve még sem sikerül azt a hatást nyujtania, melyet egy jó vigjátéktól joggal és méltán megvárhatunk. Somogyi kellőleg érvényre emelte szerepének összes részleteit, oly alakot állított elénk, minőt éppen a szerző óhajtott. Kitűnő alakítás volt még Erdélyi Miklós Kárász Viktora. ebben a teljesen temperamentumához szabott szerepben magát multa felül Erdélyi. azonban különös végzetességgel, a szinpadon jobbára Fűredi járt vele vagy előtte, vagy utána, és a mi jót Erdélyi nyujtott, a mi hatást elért, Fűredi mindig ellensúlyozta. Idegezen, majd feszes tartással mozgott jó színészre váró szerepében, és többi fogyatkozásai közt nem éppen utolsó volt az, hogy mint vőlegénynek másféle habitusban kellett volna megjelennie menyasszonyánál, nem mint egy specerájos segéd, a ki krumplicukrot szolgál ki kis és nagy babáknak. Nem a szereplők hibája volt azonban, hogy közönségünk fagyos maradt, hanem a darab szerkezeti hibája. A szereplők megtettek minden tőlük kitelhetőt a siker érdekében. Így Polgárné pompás szendének bizonyult Hajnal Ilona szerepében, Baghy kitűnően parodizálta a folyvást jogesetek elmondásával unalmaskodó ügyvédet, Boros a remegő tőkepenzes szerepé vir-

tuosítással emelte érvényre, de hiába, a darab még sem akart teteszeni. Bihari, Bog-nár és Hegyesi Róza kielégítettek s valószínűleg a darab sikerülni fog és hatást is fog elérni nálunk, ha az igazgató lesz oly kegyes és — Fűredit nem szerepelteti. (* *)

Tegnap ugyanennek az ujdonságnak az ismétlése folyt le — üres ház előtt.

○ **Kari tárcái Amerikában.** Lapunk humoros tollu tárcairójának, a jókedvű Karinak, ki a közönséges életben Tomanek Károly névre hallgat, legujabban a new-yorki „Magyar Hiradó“-ban jelent meg „Az a másik“ címmel egy tárcája s mint a lapban olvassuk, Karink állandóan dolgozni fog az amerikai magyar ujságba s így humoros tárcáival amerikai bonfitársainknak is derült pillanatokot fog szerezni.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése november 27-én. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Janicsáry Sándor korelnöksége alatt tartott ülésben fölolvasták egész szövegében a tegnapi trónbeszédet, hitelesítették a mult ülés jegyzőkönyvét és a holnapi napra kitűzték a Ház megalakulását.

Péchy Tamás hivatkozik a házszabályokra, melynek értelmében a Háznak már a második összejövetele, tehát ma kellett volna meg alakulnia.

Polónyi és Bánffy a régi praxisra hivatkoztak, miután a holnapi megalakulás mellett döntöttek.

előtt nem térhet vissza ezredéhez, mely egy vidéki városban feküdt, lakást bérelt a Lamotte Piquet körut egyik házának első emeletén, ahol vendégeket is fogadott.

— Két tojást és egy kotletet, de gyorsan! — adta ki szolgájának a parancsot.

— Reggeli után kilovagolok; nyergeld meg a Szirént.

— Parancsára, kapitány ur. Hanem előbb itt járt Jonville ur, s mikor mondtam, hogy még aludni méltóztatik, azt felelte, hogy nemsokára visszajön.

Még ki sem ment Medárd, a groom, a szobából, már kopogott Jonville. A kapitány reggelivel kínálta meg, de a barátja nem fogadta el.

— Köszönöm, már reggeliztem — mondta szórakozottan.

Alig tette be azonban a szolga maga mögött az ajtót, isgatottan kérdezte a kapitányt:

— Mi történt tegnap este azzal a két emberrel? Mikor az utcára értem, már nem láttalak sehol.

— Igen, azok a tegnapi alakok — szolt ási-tozva.

Az ember azt hihetné — jegyezte meg Jonville — hogy már el is feledkeztél róluk.

— Becsületesem! Jó, hogy eszembe hozod őket. Egyhuzamban nyolc órát aludtam s még nem egészen tisztá a fejem. Tehát azt akarod tudni, hogy mi történt, mikor a Café Americainból kiléptem? Ül le s gyujts rá. Mialatt öitözködöm, majd elbe-zélek egyet és mást.

Jonville a szemét se hunyta le az egész éjszaka s már kora reggel óta talpon van. Sápadt, ideges, izgatott volt és meg nem tudta érteni a kapitány nyugalmát.

— Rövid leszek. Abban a percben, mikor a kávéházból kiertem, kocsiba szállt az én két emberem. Közben ácsorgott egy bárka. Hé, kocsis! mondtam a gazdájának, egy Louis d'ort kapsz, ha nyomon követed azt a kétfogatut. Vigan üldöztem a gézenguzokat, a kiknek ugy látszik, sejtelmük sem volt arról, hogy én mögöttük járok. Egyelőre különben nem is akartam egyebet, minthogy megtudjam a lakcímüket.

— És? — türelmetlenkedett Jonville.

— Nos, édes barátom, a hajtóvadászatnak nem volt eredménye.

— Hogyan? Elillantak?

— Az ördög avatkozott bele, ugy látszik. Az operatéren nagy kocsitömegbe keveredtünk. Éppen akkor lett vége az álarcosbálnak. Eltűntek, mintha a pokol nyelte volna el őket.

— Tehát nem fogunk többet róluk megtudni semmit? — szolt Jonville csüggedten. A véletlen, ugy látszik, hiába hozott össze bennünket velük.

— Ki tudja? Talán még összehoz a sors bennünket. Akinek olyan pompás lovai vannak, mint annak az urnak, akiről azt hiszed, hogy a megöt asszony férje, az nem rejtőzik el a nyilvánosság szeme elől, a minthogy tartózkodás nélkül vacsorázott a Café Americainben is. De mondd csak, mi a lánchordtát csináltál egész délelőtt, mert ugy látszik, hogy le sem pihentél? Talán megátogatad Vitracot?

— Nem; még nem beszéltem vele. De miért is kerestem volna fel? Szilárdan elhatároztam, hogy nem avatkozom a dologba, még akkor sem, ha az ellenkezőre kérne.

A főrendiház ülése november 27 én. (A Pécsi Figyelő eredeti távirata.) Zichy Ferenc gróf volt ismét a korelnök. Bánffy b. átnyújtotta a királyi leiratot, melyben Tóth Vilmost nevezi ki a főrendiház elnökévé, az alelnökök a régiek maradnak.

Zichy Ferenc gróf megköszöni a főrendek támogatását, mire az elnökséget Vajbárnak, az újra kinevezett alelnökök adta át, a ki rövid beszédben üdvözölte a főrendeket. Megválasztották ezután az igazoló bizottság tagjait.

TÁVIRATOK.

— **A pártkörökből.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A kormánypárt tegnapi értekezletén Podmanicky Frigyes pártelnök halát mond a választások istenének segítségével, amit a király éltetésével fejezett be. Az egész párt felállva éljenzett. Ezután Bánffy Dezső b. a nagy választási végleszámlálás jelentőségéről beszélt s kijelentette, hogy a kormány semmi kegyért, vagy bármiért sem fogja az ország érdekeit feláldozni. Heltai Ferenc kérdésére Podmanicky kijelentette, hogy Szapáry László gróf nem tagja a klubnak. — Az Ugron-párt több felszólalás után elhatározta, hogy a bizottságokba nem jelöl senkit, mert a képviselőház törvényes létrejöttét nem ismeri el. — A nemzeti pártban Ivánka Oszkár teljes passzivitási indítványt tett, mert tulfeszített erővel sem érvényesíthetik meggyőződésüket; azonban Apponyi indítványára ettől elállottak.

— **Szlávy bucsustatója.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A hivatalos lap mai száma közli a király meleghangu leiratát Szláv Józsefhez abból az alkalomból, hogy a főrendiházi elnökséget egészségi okokból nem akarta elvállalni.

— **Uj püspökök.** (A Pécsi Figyelő eredeti távirata.) A hivatalos lap mai száma hozza Ivankovits Jánosnak rozsnyói és Radu kanonoknak lugosi görög szertartású püspökké történt kinevezését. A pécsi püspökség betöltése iránt a tárgyalások még folyamatban vannak Rómával.

NYILT-TÉR+

Kitűnő Angol

TEA-RUM

James Walters & Comp. londoni cégtől, — továbbá: valódi ó

Slavon-Szilvorium

eredeti palaczkokban 1 frt 20 kr.
NICK A. K.-nál Pécsen,
király-utca 2. sz. és Bazár udvar.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Köhögés,

rekedtség és elnyálkásodásnál melegen ajánljuk tisztelt olvasóink figyelmébe

Egger díj jutalmazott

biztos hatású

Mell-Pastilláit.

Kapható 25 és 50 kros eredeti dobozokban minden gyógyszerárban és nevesebb gyógyszerüzletben. Fő és szétküldési raktár

Egger A. fia

Nádor-gyógyszertára Budapesten, Váci-körut 17.

Árverési hirdetmény!

Alulírott ezennel közhirre teszem, miként a néh. **Csöby Rozina** urhölgy hagyatékához tartozó, Pécs sz. kir. város határában a budai külvárosi tuskési dűlőben fekvő **rét** az örökösök önkéntes árverési kérelme folytán a pécsi kir. törvényszék árverelő helyiségében **1. évi december hó 9-én délelőtt 10 órakor** a legtöbbet ígérőnek eladatik. Becsár **3500 frt** o. é., bánatpénzül ezen kikiáltási ár 10%-a teendő le. A közelebbi feltételek a hivatalos órák alatt a pécsi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság irattárában 1896. évi 13,805. tkvi sz. alatt, nemkülönben Pécs sz. kir. város árvaszékénél, ugy alulírottnál tekintetők meg.

Pécsen, 1896. évi november hó 23-án.

Horváth Antal
ügyvéd,
hagyatéki gondnok.

Életnagyságu

arczkép
krétarajzban.

Legszébb szobadisz.

Legkedvesebb emlék.

Legalkalmasabb ajándék
karácsony és ujévre.

Egy legújabb módszer segítségével 24 óra alatt életnagyságu mellképeket készítek művészies kivitelben, eddig még soha el nem ért tökéletességgel és olcsó árban.

Tessék árjegyzéket kérni.

KOHN DÁVID, Budapest, Károly-körut 17.

Ügynökök mindenütt kerestetnek.

ZSOLNAY IMRE

butorraktára és műhelye

(tetemesen nagyobbítva)

Pécsen, Ferenciek-utca 11. sz.

Nagy választékban teljes és stilszerűen berendezett alvó-, dísz- és ebédlő szobák mindennemű fa-, vas- és kárpitozott butorok, képek, tükrök, függönyök, függönytartók és Thonet-székek szabott gyári áruk mellett.

Abban a helyzetben vagyok, hogy **butorvásárlások** nálam is oly **jutányosan** eszközölhetők, mint Budapesten, vagy Bécsben.

(A pécsi edénygyár-raktár ugyanott.)

MEGERKEZTEK

a legújabb báli

 meghívó-

és

tánczrend-minták!

TAIZS JÓZSEF

könyvnyomdája

Pécsett,

Mária-utca 1. szám a királyi tábla átellenében.